

»Zašto su svojim dolaskom na ITPF da daju informacije te zlostavljane žene riskirale svoje živote, da mi sada od toga ne napravimo ništa?« - upitala se Kathryn Bolkovac. Razaslala je poruku na pedesetak adresa misije s opisom nekih posebno okrutnih slučajeva i zaključkom: »Nije li vrijeme da uvidimo kako je ovo ozbiljan organizirani kriminal, gdje se prave golemi novci?« Su-tradan je **zamjenik visokog predstavnika UN-a, Michael Stiers, poduzeo korake za njezin premještaj. Otkrila je da je dobio potporu s američkog veleposlanstva da je se vrati u Ameriku. Uspio ju je maknuti.**

U Prijedoru su poslije promatrači iPDF-a načinili raciju na noćne klubove i pokupili 34 djevojke. One su pak posvjedočile da su 11-orica tih istih što su načinili prepad bili njihove mušterije. Na to ipak nije uslijedila nikakva istraga, samo su šestorica promatrača dala ostavke. Priopćenje zapovjedništva IPTF-a za novinstvo ustvrdilo je da nitko od njihovih ljudi nije bio umiješan ni u što nezakonito, uz izraz žaljenja što ih je napustilo šest vrijednih ljudi.

Jedan kolega iz IPTF-a izjadao se Kathryn da mu je pobjegla djevojka koju je volio. Kupio ju je od vlasnika noćnog lokala za 6.000 DM i sad osta i bez novca i bez žene.

U Tuzli je aviomehaničar Ben Johnston prijavio pretpostavljenima u DynCorpu da neki njegovi kolege na poslu u hangaru kupuju od srbijanske mafije oružje i djevojke od 12 do 15 godina. Siluju ih i međusobno njima trguju. Nato je DynCorp dvojicu tih ljudi bez ikakva postupka poslao natrag u Ameriku. A Benu Johnstonu dao **otkaz.**

Kathryn je početkom 2001., tri mjeseca prije isteka ugovornog posla u Bosni, optužena da je krivotvorila svoje radne satnice. Kad je brižno složenim dokazima crno na bijelo pobila optužbu, jednostavno su je **otpustili s posla.** Od jednoga kolege saznala je da joj prisluškuju telefon i da joj je život u opasnosti. Smjesta je spakirala svoje stvari, sjela u auto pa preko granice.

Vrativši se u Ameriku, odmah je podnijela tužbu protiv kompanije DynCorp za neopravdani otkaz. Sud je dosudio u njezinu korist. Utvrdio je izrijeком da u DynCorpu nisu vjerodostojni i da su postupili diskriminatorски. Što je potom bilo s njima? **Ništa.** Ostali su na svojim dobro plaćenim položajima.

Kathryn Bolkovac izvukla je iz bosanskih rupa tristotinjak žena. Tridesetak ih je vraćeno u njihove zemlje. Kako o svemu nije na kraju provedena nikakva istraga, preostala većina potonula je natrag u crnim rupama suvremenoga ropstva.

Kompaniji DynCorp tek se nakon toga otvorio pravi biznis-eldorado kad su od State Departmenta dobili 22-milijunski ugovor za čuvanje reda i mira u Iraku. U godinama poslije množile su se pritužbe na mirovne snage UN-a za seksualna nasilja i različita kršenja ljudskih prava iz Konga, Siera Leonea, Burundija, Gvineje, Nigerije, Liberije, Bosne, Kosova, Haitija, Kambodže, Kolumbije, Sudana, Iraka i Afganistana. U mnogima su bili umiješani ljudi briljantne kompanije DvnCorp. Ishod pritužaba? **Nikakav,** naravno. Ipak, trud hrabre žene nije bio posve utaman: po njezinoj knjizi sada se priprema film.

»Bila je to najobičnija savjest što me je prisilila da puhnem u zviždaljku na DynCorp. Bila sam prva iz američke policije koja je izišla u javnost s tim tvrdnjama, i jednostavno mi nije dopirala do svijesti činjenica da sam se sama postavila nasuprot jednoj od najvećih i najmoćnijih korporacija na svijetu«, kaže Kathryn Bolkovac iz Nebraske.

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

VII. NEDJ. KROZ GOD - 20.02.2011.

Broj: 8(195)

Današnje evanđelje (Mt 5, 38-48)

A ja vam kažem:

**Ljubite svoje neprijatelje,
molite za one koji vas progone,
da budete sinovi svoga Oca
koji je na nebesima.**

Svaki dan slušamo o nedaćama koje razaraju naše društvo. Ne mislim ovdje na one ekonomske ili financijske naravi. Te su većinom samo posljedice moralnog rasula u koje - čini se - sve više tone naša svakidašnjica. Više se ne možemo osloboditi salijetanja, pogotovo medijskog, stalno novih vijesti o korupciji, pokvarenosti, lažima, krađi... Kao da iza svakog ugla proviruje čas pokvareno pravosuđe, čas korumpirana policija, čas lažljivi političari, čas lopovluk direktora... Stanje je doista prežalosno. To nikome ne treba dokazivati. Odnosi se to dakako na našu društvenu "elitu". No kad bi u igri bila samo ta "elita" dalo bi se iz toga izaći kad bi društvo u cjelini bilo zdravo. To je međutim vrlo upitno..., no o tome ovdje sada ne želim pisati.

Ima jedna stvar koja mi uvijek stvara stanovit u nelagodu kada slušam ljude o tome govoriti. Vidim da je njihov pogled ograničen samo na naše 'hrvatske' probleme, što je, dakako, vrlo razumljivo, jer čovjek uvijek osjeća najprije ono što se tiče njegove kože. U pozadini toga osjeća se da misle kako u svijetu te stvari stoje mnogo bolje. To nije ni čudno, ta tko im o tome što govori?! Nažalost je istina mnogo gora nego što ljudi misle, a to što ih moralna bijeda iz širega svijeta (možda) ne zanima nije dobro barem iz dva razloga.

Prije svega nije nimalo kršćanski ne biti osjetljiv za to zlo tamo 'negdje drugdje', jer - konačno - od tamo 'negdje drugdje' je i k nama došlo. A mi k tome još zaboravljamo da naši 'pokvarenjaci' imaju vani jako dobre 'uzore' svih profila koje vjerno kopiraju.

Drugi je razlog što će pri realnom suočavanju s tom pokvarenom 'vanjskom' situacijom razočarenje naših ljudi biti još veće.

Svijet je ogrezao u zlo i to je strašno.

Članak koji donosimo preuzet je (malo skraćen) iz Kane (2/2011.). Možda će nekome otvoriti oči za problematiku koju sam ovdje samo dao naslutiti. Ovo je samo jedan mali segment koji pokazuje kako zapravo funkcioniraju razne službe i organi u naj-organizaciji na svijetu, Ujedinjenim nacijama i u SAD-u.

NR

Piše **Vladimir Pavlinić**. Članak nosi naslov:

KAD SE ŽENA HOĆE S ROGATIMA BOSTI

... riječ o jednoj odrješitoj ženi, američkoj policajki hrvatskoga prezimena. Poprište njezine moralne bitke bila je Bosna, no ne s Bosancima, nego sa svojim Amerikancima. Ime joj je **Kathryn Bolkovac**. U New Yorku joj je objavljena knjiga: *Zviždačica: Trgovanje djevojkama, vojni potpoduzetnici i borba jedne žene za pravdu*.

Policajka na službi u državi Nebraski, majka troje djece, Kathryn je ujesen 1998. zapazila novinski oglas kompanije **DynCorp** kojim se traže policijski službenici za Bosnu, da služe kao čuvari mira kod Međunarodnih policijskih snaga UN-a (**IPTF**). Ponudena plaća dvostruka je od one u Nebraski, što bi joj jako dobro došlo za školovanje djece; osim toga željela je raditi nešto u što može vjerovati.

Javila se i pozvana je na pripremne provjere i obuku. Iznenadilo ju je odmah kako se tu kandidate za ozbiljne zadatke jedva što provjerava i uvježbava.

Na domjenku po završetku tečaja govorio im je neki Jim, koji je već službovao kao mirotnorac u Bosni. Ondje je zapravo fantastično raditi, i on će se prijaviti za još jednu godinu. Već pripit, reče: »A ja znam da to gdje možete dobiti zbilja zgodne cure od dvanaest do petnaest godina!« Što li mu to znači? -

upitala se Kathryn, pa pomisli da je krivo čula. Ne može valjda biti da bi Amerika tamo upošljavala pedofile!

U ljetu 1999. došla je u Sarajevo da radi u mirotnorac organizaciji među 2.000 civilnih policijskih službenika iz 45 zemalja. Dobila je posao istražiteljice za ljudska prava, na projektu UN zvanom »Djelotvorno obračunavanje s nasiljem nad ženama«. Bolje zadatak nije mogla poželjeti. Odmah su počeli navirati teški slučajevi. Prvi je bio tijelo mlade žene što je doplutalo rijekom Bosnom. Na njoj jedva odjeće, lubanja razbijena nečim tupim. Ukrajinka, ustanovilo se. Sljedeća je bila djevojka pronađena u zoru kraj rijeke, polugola, blatna. Viktorija, iz Moldavije. Samo je ponavljala sričući: »Flo-ri-da.«

»Florida« se zove noćni klub kraj rijeke. Uz pomoć mjesne policije Kathryn je upala u neugledan klub. Tu je pronašla limenu kutiju punu US-dolara i svežanj putovnica. Na vrhu dokument 6-godišnje Ukrajinke, pa 15-godišnje Rumunjske, 20-godišnje Moldavke... Onda je provalila jedna zabravljena vrata. U mračnom budžaku ugleda 7 djevojaka skutrenih na dva prljava madraca. S poda je pokupila malu bilježnicu: rukom ispisane vrste »usluga« i uz svaku cijena - od 25 do 100 DM te zbroj koliko je dotična zaradila; od toga duguje poslodavcu DM 7.000.

Kathryn im je rekla da će ih odvesti na sigurno. Na upit ima li ih još tu u »Floridi«, da i njima pomognu, naišla je na muk. Jedna je pokazala prstom prema rijeci: Ne želimo završiti plivajući. U postaji IPTF-a Kathryn je s mukom izvlačila iz djevojaka opise mušterija. Pa to su lica i uniforme djelatnika IPTF-a i domaćih policajaca! Eto, otkud US-dolari u limenoj kutiji! Zaključila je: to za američke službenike nije samo ilegalno posjećivanje prostitutki, nije samo bludničenje s malodobnicama - to je silovanje.

Nijedna od djevojaka nije htjela svjedočiti protiv vlasnika noćnih barova. Strah od osвете. Iste večeri pokupili su djelatnici IMPF-a i mjesne policije četiri kombija djevojaka iz nekoliko lokala i odveli ih u improvizirane sigurne kuće u Sarajevu. Bit će otpravljen svaka u svoju zemlju. Uhićen je i vlasnik »Floride«, ali kažnjen samo za upošljavanje bez radne dozvole. Da ih je držao kao ropkinje, to nema veze.

Idućih tjedana nove su djevojke počele dolaziti na vrata postaje. Sve s istom pričom. Pred Kathryn se pomalo posložila zastrašujuća slika: po cijeloj Bosni preko noći su nikli oko vojnih baza UN-a barovi, klubovi i hoteli - redom tajne javne kuće. Dovožene su djevojke gomilice, tu bi ih svukli i izložili okupljenim kupcima, tko da više.

U Sarajevu došao joj je osjetljiv slučaj. Pred noćnim klubom viđan je diplomatski automobil, zabilježene su tablice. Posjetitelj, Amerikanac, dolazio je u klub i svaki put naručio bi nekoliko žena odjednom. Kathryn je slučaj prenijela zapovjednom lancu UN-a. Što su poduzeli? **Ništa**. Onda se dogodila najozbiljnija afera. U Doboju je policija načinila prepad na jedan klub i otud u postaju IPTF-a dopremila 16 djevojaka - iz Ukrajine, Moldavije, Bjelorusije, Rumunjske i Hrvatske. Iz njihovih potankih opisa posjetitelja kuće Kathryn je složila točnu listu lijepog broja korisnika seksualnih usluga. Bili su to međunarodni osiguravatelji reda i mira, vojne osobe iz IPTF-a i službenici DynCorpa. Podnijela je izvještaj zapovjedniškom vrhu. Otud je dmah razaslan e-mail na kojih 120 adresa. Kathryn je odmah bilo jasno: to je upozorenje svima kojih se tiče neka hitno smisle neke alibije. Na kraju je čitav slučaj predan zaboravu. **Manjak dokaza**.